

Caitriona pohodila hlavou a zasmála se. „Jsme v New Yorku, přece nepůjdu o půl desáté domů. Nějaké místo k přespaní najdeme. Třeba u Ricka, že ano?“

Rick jí úsměv oplatil. „Samozřejmě. Můj byt je dost velký. A dělám tu nejlepší ranní kávu, jakou jste kdy pily.“

Grace bojovala sama se sebou. Co má dělat? Jít? Zůstat? Znovu se napila. Náhle si představila, co by řekli rodiče, kdyby ji teď viděli, a téměř se začala smát při pomyslení, jak by je to pobouřilo.

Pohodlně se opřela a pozorovala dění kolem sebe. Na pódiu stál Miles Davis a zapáleně hrál na trubku, bylo vidět, že on i ostatní muzikanti si užívají čistou radost z hudby. Právě jamovali rychlejší skladbu, někteří hosté začali tančit, také Cai a Norma se postavily. Grace připadala Norma odněkud povědomá.

„Pojď Grace, jdeme!“ vykřikla Cai a tleskla do dlaní.

Grace se zvedla od stolu. „Půjdeme?“ zeptala se s nadějí v hlase, ale předem tušila, jakou dostane odpověď.

„Půjdeme?“ odfrkla si Cai. „Ano, půjdeme, ale tančit! Pojď!“ Grace se přemáhala, aby se znovu nepodívala na hodinky. Nějaký mladý muž s vlasy černými jako uhel a v dobře padnoucím obleku jí zastoupil cestu a vzal ji za ruku.

„Paolo Santos de la Daminque, váš oddaný služebník,“ řekl přehnaně zdvořile, usmál se a naznačil polibek ruky. „Smím vás požádat o tanec?“ Lehce se předklonil a mrkl na ni. Grace neváhala. Možná ji tanec rozptýlí.

Paolův oblek byl určitě šitý na míru. Stejně jako všichni ostatní přátelé v okolí Cai i on vyzařoval auru bohatého mladého muže, který dosud neměl finanční starosti a s velkou pravděpodobností je ani nikdy mít nebude.

Ve Filadelfii se Grace pohybovala ve stejných kruzích. Dědeček a po něm i otec se postarali o blahobyt, rodina měla dům na dobrém místě, nezatížený hypotékou, ve kterém bylo sedmáct místností a dost peněz na všechno, po čem srdce toužilo. Také ona si dosud nemusela dělat žádné starosti, i když už

pochopila, že život v New Yorku je něco docela jiného než bytí v klidné Filadelfii. New York byl obrovský vařící kotel plný možností a dobrodružství a pokud v něm chce žít, mohla by se, nebo lépe řečeno měla by se rozhodovat jinak než na bezpečné půdě svého rodného města.

Mám jenom dvě možnosti, pomyslela si. Buď si teď vezmu kabát a půjdu, nebo zůstanu. A pokud zůstanu, tak si tento večer budu užívat.

„Madam,“ řekl jen Paolo. „Smím tedy prosit...“

Grace se na něj podívala a jeho hezké oči rozhodly. Bylo to vlastně tak jednoduché.

Uchopila nabídnutou ruku a nechala se odvést na taneční parket.

„Je milé s vámi tančit,“ řekl Paolo.

„Děkuji, nápodobně.“ Grace se letmo usmála. Paolo byl skutečně dobrý tanečník, kterým se ráda nechala vést.

„Cai vyprávěla, že se chcete stát herečkou,“ poznamenal a Grace jen souhlasně kývla hlavou.

„Proč?“ vyptával se dál a Grace měla radost z toho, že se jí někdo ptá na motivaci.

„Jednoduše mám radost z toho, když se stanu někým jiným, když vklouznu do života nějaké jiné ženy a můžu ho prozkoumat – její životní problémy, volby,“ vysvětlovala. „Nejraději mám ale okamžik, ve kterém si uvědomím, že jsem se skutečně ztotožnila s postavou. To je magický pocit.“

„A už se vám to povedlo?“

Grace kývla s vážným výrazem v obličeji. „Ale ano. Někdy je dokonce těžké se od toho pocitu oprostít a být znovu sama sebou.“

„Jaké role vás zajímají nejvíce?“ chtěl vědět Paolo. Hudba teď měla pomalejší tempo, hrála měkká, lehce jazzová melodie.

„Role žen, kterým se podaří prosadit se, navzdory všem překážkám. Překonat samu sebe, vyrůst,“ odpověděla pohotově Grace, zatímco se pomalu houpali v rytmu.